

Arrest

nr. 245 429 van 3 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 11 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 januari 2020 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op X 1985 geboren in X, X. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. In maart 2018 werkte u op vrijwillige basis als bewaker van een school in Anbar. In de namiddag hoorde u geroep waarop u en uw neef gingen kijken. Jullie zagen drie mannen een vrouw aanranden. Jullie konden hen overmeesteren, bonden hen vast en brachten hen naar de politie. U ging vervolgens samen met uw neef naar huis. Onderweg naar huis werden jullie beschoten en uw neef kwam hier bij om het leven. De buurtbewoners openden het vuur op jullie belagers en brachten u naar het ziekenhuis. Ook daar werd u aangevallen, maar u kon ontsnappen dank zij uw oom.

In april 2018 ging u naar Ramadi, waar u nog enkele maanden verbleef om de praktische zaken van uw reis in orde te brengen. U vertrok in oktober 2018 met het vliegtuig vanop de luchthaven van Bagdad naar Turkije. Tien dagen later stak u de zee over om aan te komen op het eiland Chios alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U had een interview op 28 februari 2019. Op 20 april 2019 werd er een vrouw aangevallen in het kamp. U en uw vriend Mohamed el Falluja schoten de dame ter hulp. Vervolgens werden u en uw vriend aangevallen door dezelfde bende en jullie werden van jullie geld en GSM beroofd. Jullie gingen klacht indienen bij de politie, maar deze wilden jullie niet aanhoren. Toen jullie buiten stonden kwam er toevallig een officier van de inlichtingendienst langs die jullie vroeg binnen te komen en jullie verklaringen noteerden. De zeven belagers werden gearresteerd, berecht en veroordeeld tot 18 maanden voorwaardelijk. Ze werden verspreid over Tessaloniki en Athene. Uw vriend werd eveneens naar Athene overgebracht. Hij liep de mannen tegen het lijf en werd achtervolgd. Mohamed vluchtte terug naar Chios en jullie gingen wederom naar de politie. De politie was niet geïnteresseerd in jullie verklaringen en vroeg jullie te beschikken. In juni 2019 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 27 oktober 2019 reisde u naar België en diende op 28 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw Iraakse kieskaart neer als ook een kopie van uw Grieks paspoort en identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming, meer bepaald de subsidiaire bescherming, hebt verkregen in Griekenland in juni 2019 (doc 2,3 CGVS p.5).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat uw leven bij terugkeer naar Griekenland in gevaar zou zijn (CGVS p.5). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. Het CGVS hecht geen geloof aan de problemen die u in Griekenland zou gehad hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met een vriend een dame redde die door andere mannen aangerand dreigde te worden. Jullie gingen naar de politie om klacht neer te leggen, maar de politie wilde dit niet noteren.

Toevallig kwam er een officier van de inlichtingendienst langs die uw zaak wel ter harte nam. In eerste instantie blijkt dat u niet op de hoogte bent van de identiteitsgegevens van de andere betrokkenen. Zo kon u enkel zeggen dat de dame 'oum [D.]' heette, de moeder van [D.]. Haar volledige naam kende u niet. Ook van de mensen waar u klacht tegen neerlegde kende u enkel de voornamen (CGVS p.8). Voorts is het ongeloofwaardig dat een officier van de inlichtingendienst jullie terwijl jullie aan het wachten zijn voor het politiekantoor gaat aanspreken, besluit jullie klacht te behandelen en deze vervolgens handmatig gaat optekenen (CGVS p.7). De behandeling van zaken als aanranding en dergelijke zijn immers niet de bevoegdheid van de inlichtingendiensten, maar zijn gemeenschappelijke aangelegenheden. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat die man u zomaar uit het niets gaat aanspreken en uw klacht gaat behandelen. Voorts blijkt dat drie dagen na het incident de mannen moesten verschijnen in de rechtbank en ze veroordeeld werden tot een voorwaardelijke straf van achttien maanden. Ondanks dat ook u hier moest getuigen en er een hele gerechtelijke mallemolen in gang is geschoten, kan u geen enkel begin van tastbaar bewijs neerleggen aangaande de rechtszaak of de klacht die u zou neergelegd hebben (CGVS p.9). Bovendien verklaarde u dat u de mannen na de rechtszaak niet meer gezien heeft. U haalde dan wel het incident aan van uw vriend in Athene, maar ook dit is een blote bewering die u niet kan staven. Het is bovendien wel heel toevallig dat uw vriend in een stad als Athene dewelke meer dan 500.000 inwoners telt net die personen tegen het lijf loopt (CGVS p.8).

Moest het CGVS vooralsnog geloof hechten aan uw verklaringen in verband met de aanranding, dan blijkt het Griekse gerechtssysteem zijn werk te doen. U dient klacht in, de klacht wordt behandeld en de daders worden veroordeeld en overgeplaatst naar andere Griekse steden. In se kan er niet meer verwacht worden van de Griekse autoriteiten. De gevolgde gang van zaken toont immers aan dat de Griekse autoriteiten bescherming bieden aan hun inwoners. U werd met deze bedenking geconfronteerd waarop u repliceerde dat u niet naar Athene of Tessaloniki kon gaan (CGVS p.8). Er is niets of niemand die u verplicht u in één van deze steden te vestigen. Griekeland heeft nog andere plaatsen waar het mogelijk is een leven uit te bouwen. U vond de Grieken echter een racistisch volk daar u niet rustig een koffie kon gaan drinken op café. Dat dit niet kan gelden als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie spreekt voor zich. Voorts sprak u de taal niet en vond u geen werk (CGVS p.8, p.6). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw procedure op materiële en financiële steun kon rekenen. Deze zou zes maanden na de toekenning van de verblijfsstatus opgeheven worden. U heeft het land echter verlaten voordat deze termijn verstreken was. U heeft met andere woorden niets in het werk gesteld om na het verkrijgen van uw verblijfsstatus een leven op Griekse bodem uit te bouwen (CGVS p.5, p.6).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze enkel aantonen dat u in Irak het recht had om te stemmen en aantonen dat u een verblijfstitel heeft in Griekenland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar [indien gekend, naam van de staat die al internationale bescherming heeft verleend], of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.”

2. Over de rechtspleging

Op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de Raad toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 1 oktober 2020 partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verzoekende partij heeft bij brief van 16 oktober 2020 gereageerd, onder de hoofding “Aanvullende nota”. Zij stelt nieuwe elementen te willen bijbrengen waaruit naar haar oordeel blijkt dat ze in Griekenland niet de nodige waarborgen voor internationale bescherming krijgt. Vooreerst legt ze kleurenfoto’s neer die naar haar oordeel getuigen van de ernstige hoofdwonden die zij aldaar heeft opgelopen. De verzoekende partij preciseert dat ze werden genomen op 20 april 2019 nadat zij en een vriend door een groep personen werden aangevallen en beroofd in Chios. In een tweede aanvullende nota die ter terechtzitting wordt neergelegd, maakt de verzoekende partij dezelfde kleurenfoto’s over van deze hoofdwonden, voorzien van data in het Arabisch. Nu stelt ze dat de foto’s werden genomen op 24 april 2019. De verzoekende partij stelt in haar eerste aanvullende nota voorts te lijden aan ernstige psychologische problemen ten gevolge van trauma’s ondergaan in Irak tijdens de vluchtweg en in Griekenland. Zij stelt pas in België passende medicatie en therapie bij dr. L.V.B. te krijgen, met name medicatie “*tegen psychose, depressie en angststoornissen en ernstige geestesziekten*”. Zij voegt bij de nota medische getuigschriften en een voorschrift toe. Verder verwijst zij naar de analyse in de “Nansen note 20-2 ‘Personen met een internationaal beschermingsstatuut in een andere EU-lidstaat’”. Tevens verwijst zij naar de Nansen nota, “*Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*” van februari 2020. Zij voegt deze bij de nota en citeert eruit en trekt conclusies voor haar eigen zaak. Tevens trekt ze conclusies uit het door de verwerende partij neergelegde rapport.

De verwerende partij heeft bij brief van 13 oktober 2020, eveneens onder de hoofding “Aanvullende nota”, gereageerd en hierbij het rapport “*AIDA/ECRE, Country report: Greece. Update 2019, d.d. juni 2020*” neergelegd, dat behoudens andersluidende passages de stand van zaken weergeeft tot eind december 2019, maar waarbij alleszins wijzigingen in de ter zake doende Griekse wetgeving die in werking treden op 1 januari 2020 worden meegenomen. Het laatste hoofdstuk van dit rapport betreft de internationale bescherming waarin wordt ingegaan op huisvesting, tewerkstelling en opleiding, sociaal welzijn en gezondheidszorg, aspecten waarop verzoeker heeft gewezen. Tevens verstrekt de verwerende partij in haar aanvullende nota nog een uiteenzetting over de reikwijdte van haar verplichtingen in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de Vreemdelingenwet in samen-

hang gelezen met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 1.A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 te worden erkend, niet afgewezen wegens niet ontvankelijk

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Conform artikel 57/6 §3 -dat een omzetting vormt van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) - laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard wanneer : 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet zoals in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 in een uitzondering wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming.

Hoewel deze uitzonderingsclausule niet langer vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoeker ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoeker mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de RvV ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten. (RvV, arrest nr. 211.220 van 18 oktober 2018)

Het CGVS laat gelden dat verzoeker geen elementen heeft vermeld waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kennen in de zin van artikel 3 EVRM

Verzoeker kan zich niet vinden in voormelde redenering.

De problemen waarmee verzoeker geconfronteerd is geweest, zijn juist onlosmakelijk verbonden met de genoegzaam bekende want zeer goed gedocumenteerde situatie van (kandidaat-)vluchtelingen in Griekenland.

Hun leefsituatie is ronduit dramatisch en mensonwaardig. Dit wordt uitvoerig bevestigd door de volgende bronnen:

-AIDA, Landenrapport: Griekenland, 2017 Update, 3 april 2018, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

Duitsland, Maagdenburg tribunaal 13/11/2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019, <https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>

-In juni 2017 heeft Refugee Support Aegean (RSA)/Pro ASYL een juridische nota gepubliceerd waarin de alarmerende levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland worden gedocumenteerd. Personen die recht hebben op bescherming zijn niet alleen geconfronteerd met een gebrek aan mogelijkheden tot integratie in de Griekse samenleving, maar ook met vaak ontoereikende levensomstandigheden en een uiterst precarie sociaal- economische situatie die vaak leidt tot een strijd om alleen maar te overleven. RSA / PRO ASYL concludeerde dat een dergelijke situatie de doeltreffendheid van de beschermende maatregelen die in het Verdrag van Genève van 1951 en in het Europese recht zijn vastgelegd, in gevaar brengt.

(<https://www.pro3syl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-23-Legal-note-RSA-beneficiaries-ofinternational-protection-in-Greece.pdf>)

-Op 31 juli 2018 heeft het Duitse Bundesverfassungsgericht een arrest gewezen waarin het oordeelde dat personen die in Griekenland als begunstigden van internationale bescherming worden erkend, niet kunnen worden teruggestuurd zonder garanties van de bevoegde Griekse autoriteiten.

Het besluit is gebaseerd op de conclusies van de juridische nota RSA / PRO ASYL 2017. Het Bundesverfassungsgericht heeft geconcludeerd dat de terugkeer van geval tot geval moet worden onderzocht en met name of de bestaansmiddelen van de betrokkenen zijn gewaarborgd en of zij toegang hebben tot werk, huisvesting en gezondheidszorg.

De daaropvolgende juridische procedures die erkende vluchtelingen tegen deportaties naar Griekenland hebben aangespannen bij de Duitse administratieve rechtbanken zijn succesvol verlopen en de besluiten zijn ook gebaseerd op de conclusies van de juridische nota RSA/PRO ASYL.

-Op 30 augustus 2018 heeft RSA/PRO ASYL haar juridische nota 2017 geactualiseerd, waaruit blijkt dat de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland niet zijn verbeterd. De update neemt de vorm aan van een advies van een deskundige dat eind augustus 2018 werd voorgelegd aan een Duitse administratieve rechtbank die de omstandigheden onderzoekt waarmee een vluchteling die als alleenstaande mannelijke vluchteling wordt erkend bij zijn terugkeer naar Griekenland te maken zou krijgen. In het advies van de deskundige werd geconcludeerd dat er nog steeds wijdverbreide tekortkomingen bestaan in de opvang, zorg en integratie van personen die internationale bescherming genieten.

(<https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/Update-Stellungnahme-Griechenland-1.pdf>)

In de praktijk hebben vluchtelingen nog steeds geen veilige en effectieve toegang tot huisvesting, voedsel, arbeidsmarkt en gezondheidszorg, waaronder geestelijke gezondheidszorg. De internationale beschermingsstatus in Griekenland kan de personen die bescherming genieten geen waardig leven garanderen en is niet meer dan "op papier" bescherming.

Daarenboven stelt zich het probleem dat een nieuwe asielwet is gestemd in Griekenland, (stuk 3)

Deze 237-pagina's tellende asielwet maakt het onder meer mogelijk om asielzoekers tot 18 maanden op te sluiten zonder al te veel tussenkomst van rechters. De definitie van 'familie' wordt flink afgezwakt, zodat het argument dat er elders in Europa familie woont veel minder uithaalt. De wet voorziet tevens in een verstrenging van de regels om een werkvergunning te bekomen.

Mensenrechtenorganisaties als Human Rights Watch en Amnesty International en de Raad van Europa wijzen de nieuwe wet radicaal af.

De economische vooruitzichten voor migranten, vluchtelingen, zijn uitermate alarmerend: er is geen werk, ook niet voor gedocumenteerde migranten. Vele erkende migranten verblijven in erbarmelijke leefomstandigheden op straat, zonder werk of perspectief op werk. Tezelfdertijd kunnen zij Griekenland niet verlaten om elders te werken.

Het bekomen van een werkvergunning in Griekenland voor niet EER burgers was reeds bijzonder moeilijk, vaak zelfs onmogelijk.

Griekse werkgevers dienen immers aanvraag te doen voor een werkvergunning namens de niet EER

inwoner die zij in dienst willen nemen. Echter heeft het land een virtuele stop op de werkgelegenheid van niet EER inwoners, welke de laatste jaren versterkt is door de hoge werkloosheid en het feit dat Griekenland gedwongen is om talrijke EER inwoners die werk zoeken te accepteren, ingesteld, "(stuk 4)

De nieuwe asielwet maakt het voortaan nog moeilijker een werkvergunning te krijgen, een nieuw gegeven, dat vanzelfsprekend niet zonder belang is.

Aangezien verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland in precare omstandigheden woonde (caravan in het kamp) en hij minstens tijdelijk niet over dit budget kan beschikken in geval van terugkeer, wordt hierdoor het risico op structurele armoede zeer groot en ontstaat een ernstig risico op de ontwikkeling van ziekten

De verhoogde vatbaarheid van migranten voor ziekten ingevolge de slechte leefomstandigheden waarin velen verblijven, wordt bevestigd door het WHO:

"Migrant en vluchtelingen hebben een goede algemene gezondheid maar door slechte leefomstandigheden of aanpassingsproblemen in het gastland waar ze verblijven, lopen ze een groter risico op ziektes. Dat blijkt uit het rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) over de gezondheidstoestand van migranten en vluchtelingen in Europa "

"Uit onderzoek blijkt dat vluchtelingen en migranten bij hun aankomst in een gastland minder last hebben van niet-overdraagbare ziektes dan de autochtone bevolking. Als ze echter in arme leefomstandigheden terechtkomen, stijgt het risico op cardiovasculaire aandoeningen en kanker naargelang de duur van hun verblijf. Aangezien ze hun levensstijl ook aanpassen naar minder fysieke activiteiten en minder gezond voedsel consumeren, stijgen ook hun kansen op chronische ziektes . " (stuk 5)

Dat een toestand van verregaande materiële deprivatie een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken, is bevestigd door Het Hof van Justitie in het arrest IBRAHIM

Hierin heeft het Hof geoordeeld dat ondanks het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen, niet kan worden uitgesloten dat de houders van een status in een bepaalde lidstaat van de Europese Unie in strijd met artikel 4 van het EU-Handvest kunnen worden behandeld. Voor de beoordeling maakt het niet uit of dit risico bestaat op het moment van uitzetting, tijdens of aan het einde van de asielprocedure. Wanneer de houder van de status informatie verstrekt om het bestaan van een dergelijk risico aan te tonen, moet de rechter aan de hand van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en recente gegevens onderzoeken of er in de betrokken lidstaat structurele of fundamentele tekortkomingen bestaan dan wel of deze bepaalde groepen personen treffen. (HvJ Ibrahim 19/3/19)....

Het Hof wijst er in de punten 89 en 90 van het arrest op dat deze tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het EU-Handvest - dat gelijkwaardig is aan artikel 3 van het EVRM - vallen indien zij "een bijzonder hoge ernstdrempel" bereiken. Of dit het geval is, hangt af van alle omstandigheden van de zaak. De drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van de betrokken lidstaat leidt tot een situatie van "zeer grote materiële ontbering" voor een persoon die volledig afhankelijk is van openbare bijstand, zonder dat hij daartoe de wil of keuze heeft, die hem belet in zijn basisbehoeften, zoals wonen, eten en wassen, te voorzien en die zijn lichamelijke of geestelijke gezondheid zou schaden of zijn levensomstandigheden onwaardig zou maken.

In onderhavige zaak is dit onmiskenbaar het geval.

Verzoeker werd toegewezen aan het VIAL kamp op CHIOS

VIAL betreft een zeer beducht opvangkamp. Dit wordt bevestigd door het persartikel inzake de leefsituatie in het kamp VIAL (stuk 6)

De leefomstandigheden zijn er verschrikkelijk erbarmelijk. Het was er een kwestie van overleven.

Verzoeker moest er in een tent verblijven , hij sliep er iets meer dan een matras. Hij diende rond te komen met een beperkt budget.

Onderwijs is er onbestaande.

Verzoeker ontving na zijn erkenning geen sociale woonst. Hij werd in een caravan ondergebracht hetgeen allerm minst een afdoende huisvesting kan genoemd worden.

Hij kreeg te horen dat hij het kamp diende te verlaten nu en de steun die hij tot dan toe ontvangen had, zou stopgezet worden.

Verzoeker ging op zoek maar slaagde er niet in om een woonst te vinden een nu hij niet vertrouwd is met de procedure, en hij de Griekse taal niet machtig is en hij zich niet verstaanbaar wist te maken.

Uit het gehoor blijkt dat verzoeker gewag maakte van racisme - hij herhaalt meermaals dat hij uit cafés gezet werd- dat hij er niet in sloeg werk te vinden ondanks zijn zoektocht hiernaar en dat hij geen huisvesting vond omdat hij de Griekse taal niet sprak. Hij vermeldt expliciet dat er geen onderwijs was om deze te leren.

Niettemin heeft het CGVS het specifiek profiel van verzoeker, zoals scholing, opleiding, werkervaring, overige talenkennis, niet concreet bevraagd.

Er werd niet gepeild naar de concrete levensomstandigheden van verzoeker na zijn erkenning in Griekenland.

De incidenten qua racisme werden niet nader onderzocht. Het argument dat dit geen vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie zou uitmaken, doet niet ter zake. Het komt het CGVS toe om een afdoend onderzoek te verrichten en incidenten van racisme maken wel degelijk een relevante factor uit bij de beoordeling of de verzoeker al dan niet en in welke mate indien zo bescherming kan genieten in Griekenland in geval van zijn terugkeer.

Het relaas van verzoeker is schraal en bondig, hetgeen niet hoeft te verbazen op de korte tijdsduur die werd besteed aan zijn gehoor (amper een uurtje)

Het CGVS heeft de concrete leefomstandigheden van verzoeker noch de implicaties ervan op zijn kansen op herhuisvesting en tewerkstelling niet afdoende onderzocht, minstens niet afdoende betrokken in zijn oordeel om de bestreden beslissingen zoals deze voorliggen afdoende te motiveren.

Nochtans dient het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en de beslissing te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het CGVS schendt aldus de beginselen van behoorlijk bestuur, alsmede de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het CGVS dient aan verzoeker minstens subsidiaire bescherming toe te kennen

Art. 48/4 par. 1 Vr W : De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker vraagt de subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, §2 b van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade door een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland

De problematiek van verzoeker kan niet eenvoudigweg herleid worden tot een probleem van socioeconomische aard in het licht van de voorliggende elementen.

De leefomstandigheden en werkomstandigheden in Griekenland zijn uitermate penibel. Dakloosheid en werkloosheid staan verzoeker te wachten in geval van terugkeer. Zijn rechten zijn papieren rechten, in de praktijk blijkt het beschermingsstatuut sterk uitgehold.

Bovendien stelt zich de vraag naar het statuut van verzoeker in geval van terugkeer na een tijd het Grieks grondgebied te hebben verlaten

In Griekenland werd per 1 november 2019 de internationale beschermingswet ("International Protection Bill") aangenomen. Deze brengt een aantal ernstige inperkingen met zich mee voor de individuele rechten en procedurele waarborgen in het Griekse asielstelsel. (stuk 7)

Onder meer wordt de duur van verblijfsvergunningen voor subsidiaire bescherming tot één jaar ingeperkt, in plaats van drie jaar zoals tot nu het geval

Met andere woorden,, stelt zich de vraag of verzoeker, wiens statuut in februari 2019 werd toegekend, nog kan terugvallen op zijn voormalig statuut in het licht van de gewijzigde wetgeving.

Immers kunnen personen met subsidiaire bescherming hun statuut verliezen in Griekenland.

In het licht van de algemeen bekende want goed gedocumenteerde situatie van de erkende vluchtelingen in Griekenland en de actuele ontwikkelingen ginds, vormt het terugsturen van een laaggeschoolde jongeman zonder sociaal en familiaal netwerk, naar Griekenland- een land dat zich economisch in een recessie bevindt, waar sinds de overwinning van de partij Nieuwe Democratie een nog sterker migrantonvriendelijk rechts conservatief klimaat heerst en dat geen enkele kans laat liggen om een stringent repressief migratiebeleid door te voeren zoals uit de laatste asielwet die zopas is gestemd blijkt- en waarbij hij inmiddels niet langer over een woonst beschikt bij terugkeer, dakloosheid, werkloosheid en een bestaan van overleven in precare omstandigheden wacht, vormt een schending van artikel 3 EVRM

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoeker vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend."

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen enkele uitleg aangaande de wijze waarop artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest werden geschonden door de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe deze bepalingen die betrekking hebben op rechten van kinderen in het gedrang kunnen komen, daar waar verzoeker een meerderjarige alleenstaande man is. De Raad leest in het verzoekschrift ook geen uitleg over de wijze waarop artikel 22 van de Grondwet, dat handelt over het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven, werd geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en evenmin van artikel 1, (A) 2 van de Conventie van Genève. De bestreden

beslissing is geen beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en evenmin een beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve kan de schending van wets- of verdragsbepalingen die hierop betrekking hebben, niet dienstig worden opgeworpen.

Daargelaten de vraag of de schending van de betrokken artikelen dienstig kan worden opgeworpen, nu de bestreden beslissing zoals gezegd geen beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus is en evenmin een beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, leest de Raad in het verzoekschrift nergens een concrete uitleg aangaande de wijze waarop de artikelen 48/5 t.e.m. 48/7 en artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet werden geschonden door de bestreden beslissing. Artikel 49 van de Vreemdelingenwet heeft dan weer betrekking op erkende vluchtelingen, wat verzoeker niet is, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden opgeworpen.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet bevat drie paragrafen en handelt op algemene wijze over de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en over ordertermijnen waarbinnen beslissingen moeten worden genomen. Het verzoekschrift duidt niet welke paragraaf van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet verzoeker precies beoogt en hoe deze dan wordt geschonden door de bestreden beslissing

Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet ten slotte werd opgeheven door artikel 43 van de wet van 21 november 2017 en kan dus bezwaarlijk worden geschonden door de bestreden beslissing.

Voor wat betreft de bepalingen van de richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, werden deze omgezet in Belgische wetgeving. Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Hij kan derhalve niet dienstig de rechtstreekse schending van deze bepalingen inroepen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn).

3.4. De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

3.5. Voorliggend geval heeft betrekking op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, in casu Griekenland. De bestreden beslissing stelt: *“Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.”*

3.6. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en (iii) de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht vermogen te werpen op bovenstaande appreciatie.

De commissaris-generaal baseert zich hiervoor samenvattend op volgende vaststellingen. Er kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gehad, gelieerd aan de bescherming van een dame die door andere mannen dreigde te worden aangerand. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker hierdoor problemen had, kon hij een beroep doen op de Griekse autoriteiten en het Griekse gerechtssysteem. Verzoeker kon naar eigen zeggen immers een klacht indienen, deze klacht werd behandeld, de daders werden veroordeeld en overgeplaatst naar andere steden. Verzoeker kan zich vestigen in een andere plaats in Griekenland, dan deze naar waar de betrokken mannen werden overgeplaatst. Wat betreft het aangevoerde racisme, het louter aanhalen van het niet rustig een koffie kunnen drinken op café, kan niet gelden als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Verzoeker heeft voorts aangegeven dat hij tijdens zijn procedure recht had op materiële en financiële steun. Inzake het argument van verzoeker dat deze ondersteuning zou worden beëindigd, zes maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker Griekenland reeds had verlaten voordat deze termijn was verstreken. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker *“niets in het werk heeft gesteld om na het verkrijgen van de verblijfsstatus een leven op Griekse bodem uit te bouwen”*.

Al de bovenvermelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier waarin zich de verklaringen van verzoeker bevinden.

3.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en ze bekritiseert, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.8. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 juli 2019 internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, in de vorm van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie AD CGVS, stuk 10, map met documenten).

3.9. In de bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen: *“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen*

beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatie-richtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar [indien gekend, naam van de staat die al internationale bescherming heeft verleend], of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Door gewoon in vraag te stellen of hij in Griekenland nog kan beschikken over het subsidiaire beschermingsstatuut in geval van terugkeer, dit na een tijdje uit Griekenland te zijn weggeweest, kan verzoeker geen afbreuk doen aan het voormelde. Verzoeker betoogt verder dat de duur van de verblijfsvergunning voor de subsidiaire beschermingsstatus via een wetswijziging in november 2019 is ingeperkt tot één jaar in plaats van drie jaar zoals tot dan toe het geval was. Hiermee toont hij echter niet aan dat het niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen mits het zetten van een aantal stappen. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook in België de verblijfsvergunning voor de subsidiaire beschermingsstatus slechts één jaar geldig is en deze vervolgens hernieuwd kan worden.

3.10. Voor wat betreft kritiek op een ander EU-lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moet er vooreerst in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overwegingen 83-84-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.11. Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden zoals de bestreden beslissing ook aangeeft. De weerlegging vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM in geval van overbrenging naar een andere lidstaat (cfr. HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 49). De weerlegging vereist specifiek voor wat betreft de algemene levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Dit is een situatie "waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en

C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 39)” [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 51]. Het gaat hierbij om een situatie waarin er sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* [zie Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38 en arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52]. *“Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).”* [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52].

3.12. In het hierboven aangehaalde arrest Ibrahim e.a. heeft het Hof van Justitie situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.13. De vraag rijst vooreerst of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

3.14. Verzoeker betoogt dat de beschikbare objectieve landeninformatie getuigt over de erbarmelijke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland. Hij benadrukt de alarmerende levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in dat land. Verzoeker schetst een algemeen beeld van de problematische socio-economische situatie in Griekenland. Hij stelt dat er ernstige problemen zijn qua huisvesting, evenals ernstige problemen inzake voedsel, arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Hij voegt ter ondersteuning van zijn betoog verschillende stukken bij zijn verzoekschrift en voegt zoals gezegd bij zijn *“Aanvullende nota”* van 16 oktober 2020 bijkomende stukken over de situatie in Griekenland.

3.15. Verzoeker heeft concreet bij zijn verzoekschrift volgende artikels overgemaakt:

1. persartikel uit De Volkskrant, *“Griekenland kiest voor veel strengere immigratiewet”* van 1 november 2019;

2. niet nader gespecificeerde webpagina over de condities om werkvergunningen te verkrijgen voor niet-EER-onderdanen;
3. persartikel uit Het Laatste Nieuws, “WHO-rapport: migranten en vluchtelingen lopen groter risico op ziektes dan inwoners gastland”, van 21 januari 2019;
4. persartikel uit NRC, “Een vol en onveilig vluchtelingenkamp”, van 13 december 2019;
5. ECRE, “Greece: New restrictions on Rights and Procedural Guarantees in International Protection Bill”, van 31 oktober 2019;

Verzoeker heeft verder concreet in zijn verzoekschrift volgende rapporten aangehaald, met verwijzing naar de weblinks:

1. ASYLUM INFORMATION DATABASE, Country Report: Greece - 2017 update, 3 april 2018, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/Greece>;
2. Duitsland, Maagdenburg tribunal 13/11/2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019, beschikbaar op <https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>;
3. REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: the precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, beschikbaar op <https://rsaaean.org/wp-content/uploads/2017/06/2017-06-23-Legal-note-RSAbeneficiaries-of-international-protection-in-Greece-I.pdf>;
4. REFUGEE SUPPORT AEGEAN en STIFTUNG PRO ASYL, Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece - update, 30 augustus 2018, beschikbaar op https://www.proasyl.de/wpcontent/uploads/2015/12/Update_Stellungnahme-Griechenland-1.pdf;

In zijn aanvullende nota van 16 oktober 2020 heeft verzoeker een kopie van de Nansen nota “*Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*” van februari 2020 neergelegd. Hij verwijst tevens naar Nansen note 20-2 “*Personen met een internationaal beschermingsstatuut in een andere EU-lidstaat*”, met weblink

Verweerder heeft bij schrijven van 13 oktober 2020 het “ASYLUM INFORMATION DATABASE, Country Report: Greece, update juni 2020” overgemaakt.

3.16. In het AIDA-rapport Griekenland update 3 april 2018, wordt gewezen op de dispariteit tussen het feit dat statushouders theoretisch zoals de Griekse onderdanen recht hebben op noodzakelijke sociale bijstand, doch dat in de praktijk, mede omwille van administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan staattussenkoms om tegemoet te komen aan hun specifieke situatie en gebrekkige implementatie van de wet, statushouders het genot van hun rechten wordt verhinderd. Het rapport vervolgt dat het voorzien in sociale basisrechten een uitdaging is zowel voor asielzoekers als statushouders in Griekenland (p. 176).

Verder stelt het rapport dat er “*gelimiteerde opvangplaatsen voor daklozen zijn in Griekenland en geen opvangplaatsen voor erkende vluchtelingen of begunstigde van subsidiaire bescherming. Er is evenmin financiële steun om in levensonderhoud te voorzien*”, “*gevallen worden gedocumenteerd van mensen met een internationale bescherming die in erbarmelijke omstandigheden leven, waaronder personen teruggestuurd van EU-lidstaten*” (eigen vertaling p. 177). Het rapport stelt dat statushouders die geen financiële middelen hebben dakloos blijven of moeten verblijven in verlaten en/of overbevolkte appartementen.

Er wordt aangegeven dat het terugzenden van statushouders vanuit andere EU-lidstaten naar Griekenland werd stilgelegd, op basis van de inadequate levensomstandigheden. Hierbij wordt rechtspraak van het Mensenrechtencomité aangehaald, waarin werd vastgesteld dat het terugsturen van een niet-begeleide Syrische minderjarige onwettig zou zijn, rekening houdend met de “*onthaalomstandigheden van minderjarigen in Griekenland*” (p. 177)

Het rapport maakt melding van een overgangperiode in 2017, tijdens dewelke statushouders konden worden ondergebracht in het UNHCR-accommodatieschema en financiële steun konden ontvangen. In januari 2018 werden 3000 statushouders ondergebracht in appartementen via het UNHCR-schema en ontvingen 6000 statushouders financiële steun. De accommodatie via UNHCR is enkel beschikbaar voor kwetsbare profielen en gedurende een overgangperiode.

Er wordt aangegeven dat statushouders automatisch toegang hebben tot de arbeidsmarkt en geen arbeidsvergunning nodig hebben, doch dat de financiële context en administratieve obstakels een goede integratie in de arbeidsmarkt verhinderen. Statushouders worden tevens geconfronteerd met obstakels wat betreft een “*Tax Registration Number (AFM)*”, hetgeen de toegang tot de arbeidsmarkt verhindert evenals de registratie bij de werkloosheidsdienst.

Wat betreft de Griekse taal, wordt aangegeven dat er geen gratis taallessen werden georganiseerd door de overheid in 2017. Er zijn wel initiatieven van een paar NGO's. In januari 2018 heeft de overheid een pilootproject voorgesteld voor Griekse taallessen, gefinancierd door het *"Asylum, Migration and Integration Fund"* en gericht op statushouders boven de 15 jaar. Er werd aangekondigd dat 2000 personen tussen de 15 en 18 jaar en 3000 personen boven de 18 jaar zouden kunnen deelnemen.

Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid van Griekse burgers. Echter, volgens het rapport zijn er in de praktijk moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo blijkt bijvoorbeeld wat betreft de *"KEA"* of een soort van sociaal solidariteitsinkomen dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een taksregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het rapport stelt: *"het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, hetgeen inhoudt dat ze niet om die uitkering kunnen verzoeken"* (eigen vertaling). Het rapport stelt dat naast deze KEA er in de praktijk geen andere effectieve uitkeringen zijn.

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

3.17. Verder leest de Raad in het rapport van Pro Asyl en Refugee Support Aegan van 23 juni 2017 dat *"de huidige leefomstandigheden van statushouders in Griekenland alarmerend zijn"* en zij *"zelfs problemen hebben om hun bestaan te verzekeren. Deze situatie ondermijnt de effectiviteit van de voorziene bescherming in lijn met het Vluchtelingenverdrag."* (eigen vertaling). De Raad leest verder: *"Ze worden overgelaten te overleven op eigen middelen zonder financiële of sociale bijstand", "gelijke toegang tot sociale rechten als de Grieken is in de praktijk niet verzekerd door de Griekse staat (of soms niet voorzien door de wet)"* (eigen vertaling). Verder benadrukt dit rapport dat zij ernstige legale en praktische beperkingen ondervinden en moeilijkheden beleven in effectieve toegang tot gezondheidszorg en onderwijs. Ook de update van hetzelfde rapport van 30 augustus 2018, waaruit verzoekers citeren, stelt dat *"RSA/Pro Asyl niet op de hoogte zijn van enig geval van een teruggekeerde beschikker van internationale bescherming die, bij aankomst, in het bezit werd gesteld door de bevoegde autoriteiten van een appartement onder het UNHCR-programma of officieel werd doorverwezen naar een vluchtelingenplaats in de regio Attiki of elders op het vasteland. Verder heeft geen enkele teruggekeerde vluchteling informatie gekregen over opvang of een financiële toelage gekregen."* (eigen vertaling). Er wordt aangegeven dat *"wat betreft de bestaande daklozencentra in Athene, die verondersteld zijn tijdelijke opvang te bieden voor terugkeerders met internationale bescherming (voor enkele dagen tot drie maanden of, uitzonderlijk langer): (...) alle opvangcentra hebben beperkte capaciteiten. Op het ogenblik van hun onderzoek waren deze vol of hadden wachtlijsten van mensen die wachten op opvang. In het algemeen voorzien dergelijke opvangcentra geen tolkdiensten en vangen geen mensen op die geen Grieks of Engels kunnen."* (eigen vertaling). Er wordt geconcludeerd dat statushouders een reëel risico lopen om op straat te belanden. Ook dit rapport maakt melding van moeilijkheden bij de effectieve toegang tot gezondheidszorg, in het bijzonder wat betreft psychologische problemen. Wat betreft de tewerkstelling, wordt aangegeven dat er sprake is van veel obstakels, waaronder administratieve hindernissen en het gebrek aan overheidsprogramma's. Wat betreft integratie, wordt eveneens een gebrek aan overheidsacties gemeld. Er wordt aangegeven dat de begunstigden van het HELIOS-project beperkt zijn, dat de *"Nationale Integratie Strategie"* slechts gedeeltelijk is geïmplementeerd en dat andere initiatieven niet zijn gericht op personen die geen Grieks spreken. Er wordt gemeld dat de integratie van statushouders ook voor NGO's niet de hoogste prioriteit is.

3.18. In het artikel van De Volkskrant van 1 november 2019, wordt ingegaan op de nieuwe asielwet. Er wordt vermeld dat er sprake is van extreem overvolle vluchtelingenkampen, waar de situatie explosief is en balanceert op de rand van een catastrofe. De Griekse regering wil aan deze omstandigheden een einde maken, met de nieuwe asielwet. In de nieuwe wet wordt het gemakkelijker om asielzoekers tot 18 maanden op te sluiten zonder tussenkomst van rechters. De definitie van familieleden wordt afgezwakt, het wordt lastiger te bewijzen dat men slachtoffer van foltering is, het wordt moeilijker een werkvergunning te krijgen, de lijst met veilige landen wordt uitgebreid en er gelden minder uitzonderingen dan voorheen voor kwetsbare groepen. De Griekse regering wil hiermee de asielprocedures uniformer en sneller maken, maar er komt kritiek van mensenrechtenorganisaties die vrezen dat vanwege de haast lang niet meer alle vluchtelingen kans hebben op een eerlijk asielproces. De Mensenrechtencommissie

saris van de Europese Raad liet zich negatief uit over de nieuwe wet en deed een oproep aan andere Europese landen om Griekenland financieel te steunen en ook asielzoekers over te nemen.

3.19. Op de webpagina over de tewerkstelling in Griekenland wordt kort ingegaan op de mogelijkheid om een werkvergunning te verkrijgen als niet-EER onderdaan. Er wordt aangegeven dat er sprake is van een virtuele stop op de werkgelegenheid van niet-EER onderdanen, waarbij voor het verlenen of vernieuwen van werkvergunningen bepaalde factoren in acht worden genomen. De Raad merkt evenwel op dat blijkens het AIDA-rapport Griekenland, update juni 2020 (pagina 219) statushouders volledige en automatische toegang krijgen tot de arbeidsmarkt, onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, zonder dat zij hiervoor een werkvergunning behoeven.

3.20. In het artikel van Het Laatste Nieuws van 21 januari 2019 wordt ingegaan op het rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie omtrent de gezondheidstoestand van migranten en vluchtelingen. Er wordt een misvatting uit te weg geruimd, dat vluchtelingen overdraagbare ziektes zouden meebrengen naar onze regio's. Verder wordt aangegeven dat vluchtelingen bij hun aankomst in een gastland minder last hebben van niet-overdraagbare ziektes dan de autochtone bevolking, maar dat het risico op cardiovasculaire aandoeningen, infectieziektes en kanker, naar gelang de duur van hun verblijf, stijgt indien zij in arme leefomstandigheden terechtkomen. Er wordt aangegeven dat de politieke en sociale systemen het vandaag de dag moeilijk hebben om een humaan en positief antwoord te vinden op de volksverhuizingen en migratie.

3.21. In het krantenartikel van NRC van 13 december 2019 wordt kort ingegaan op het VIAL-kamp op het Griekse eiland Chios en gesteld dat *"het kamp plek [heeft] voor duizend vluchtelingen, maar er wonen er bijna vijfduizend, vaak zonder toegang tot sanitair en elektriciteit. Veel vrouwen en meisjes voelen zich, vooral 's nachts, onveilig. Ngo Human Rights Watch riep vorige week Griekenland op te zorgen voor veilige en humane omstandigheden voor vrouwen en meisjes. VN-Vluchtelingenorganisatie UNHCR vroeg in oktober Griekenland duizenden vluchtelingen uit de gevaarlijk volle kampen op de Griekse eilanden te verplaatsen."*

3.22. In het artikel van ECRE van 31 oktober 2019 worden de restrictieve maatregelen van de nieuwe asielwet overlopen, met name de beperking van de geldigheidsduur van de subsidiaire beschermingsstatus (i), de bijkomende mogelijkheden om asielzoekers op te sluiten (ii), de wachttijd van zes maanden alvorens men toegang krijgt tot de arbeidsmarkt (iii), de mogelijkheid voor politie of ordediensten om interviews af te nemen (iv), de mogelijkheid om de versnelde procedure toe te passen op kwetsbare groepen (v), de mogelijkheid om een lijst met veilige derde landen op te stellen (vi), de beperking van het automatisch schorsende beroep (vii) en procedurele aanpassingen van het beroep (viii). Er wordt aangehaald dat diverse instanties, waaronder de UNHCR, reeds hun bezorgdheden bij de nieuwe asielwet hebben uitgedrukt.

3.23. Wat betreft het rapport van NANSEN, getiteld *"Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce"*, gevoegd bij de *"Aanvullende nota"* van verzoeker van 16 oktober 2020, wordt hierin de Griekse context geschetst. Er wordt gewezen op de problematische veiligheidssituatie, in het bijzonder met betrekking tot racisme, en de socio-economische problemen. Wat deze socio-economische problemen betreft, wordt verwezen naar het hierboven reeds besproken rapport van RSA en PRO ASYL. Er wordt aangegeven dat de Raad reeds in arresten heeft erkend dat de situatie in Griekenland precair is. Verder wordt vermeld dat de Griekse wet weliswaar voorziet in een gelijke behandeling van statushouders en eigen onderdanen – zoals voorzien in de Kwalificatierichtlijn – doch dat deze theoretische gelijkheid zich niet vertaalt in de praktijk. Opnieuw wordt dienaangaande verwezen naar het hierboven vermelde rapport van RSA. In het rapport wordt ingegaan op de toegang tot verschillende rechten. Wat betreft tewerkstelling, wordt aangegeven dat in de praktijk het gebrek aan taalkennis en een sociaal netwerk ervoor zorgt dat statushouders moeilijkheden ondervinden om een job te vinden. Het gebrek aan een plan van de Griekse autoriteiten om de toegang tot de arbeidsmarkt te faciliteren wordt gehekeld. Opnieuw wordt geciteerd uit het hierboven vermelde rapport van RSA en PRO ASYL, waarin met name wordt verwezen naar de praktische onmogelijkheid voor statushouders om werk te vinden, vanwege tal van factoren. Er wordt aangegeven dat de meeste kans om werk te vinden is gelegen in de informele economie, wat leidt tot onderbetaling, precair en vaak gevaarlijk werk, zonder sociale zekerheid. Er wordt gewezen op de moeilijkheden om een belastingregistratienummer te verkrijgen, zodat de toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het bureau voor werkloosheid praktisch worden bemoeilijkt. Wat betreft de toegang tot onderwijs, wordt aangegeven dat scholing wordt voorzien, doch dat er sprake is van een capaciteitstekort en dat de klassen zijn beperkt tot de lagere school. De situatie voor de middelbare school is moeilijk, er is een gebrek aan gelijkschakeling

van buitenlandse diploma's en er is een gebrek aan tolken en culturele bemiddelaars. Wat betreft de sociale bescherming wordt aangegeven dat statushouders worden uitgesloten van bepaalde sociale rechten. De toegang tot de sociale rechten, waar zij wel recht op hebben, wordt bemoeilijkt door bureaucratische hindernissen. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorgen wordt gewezen op de theoretische gelijkheid, doch ook de praktische belemmeringen. Er wordt geciteerd uit het hierboven vermelde AIDA-rapport. Er wordt aangegeven dat de Raad reeds heeft erkend dat een individueel onderzoek is vereist in het kader van een terugkeer naar Griekenland, voor personen met medische problemen. Wat betreft de toegang tot huisvesting, wordt geciteerd uit het hierboven vermelde AIDA-rapport. Er wordt ingegaan op de hierboven besproken programma's, namelijk HELIOS 2 en ESTIA. Er wordt verwezen naar de conclusie van het RSA/PRO ASYL-rapport, met name dat dakloosheid een reëel risico is. Wat betreft de integratie, wordt onder meer gewezen op het gebrek aan een langetermijnstrategie dienaangaande. Het rapport focust verder op de specifieke situatie van bepaalde groepen. Wat betreft gezinnen met kinderen, wordt gewezen op hun kwetsbaarheid en verwezen naar het hierboven vermelde rapport van RSA/PRO ASYL, waarin wordt ingegaan op de ervaringen van een kwetsbaar gezin met twee kinderen, erkende vluchtelingen die door Zwitserland werden teruggestuurd. Er wordt aangegeven dat er slechts er slechts zeer beperkte centra zijn voorzien voor de opvang van families met kinderen. Gezinnen zijn hierdoor verplicht om ad hoc-oplossingen te zoeken. Ook gezinnen zijn uitgesloten van bepaalde sociale rechten, zoals kinderbijslag, die zijn voorbehouden aan kinderen die reeds tien jaar legaal verblijf hebben. Er wordt aangegeven dat de Raad de situatie van minderjarige kinderen erkent als zijnde een kwetsbare situatie. Wat betreft de niet-begeleide minderjarigen, wordt aangegeven dat de praktische moeilijkheden hebben geleid tot een gefragmenteerde ad hoc-kindbescherming, met vele tekortkomingen en grotendeels afhankelijk van individuele personen. Er is sprake van een manifest gebrek aan huisvesting en aangepaste voorzieningen. Kinderen leven op straat, in squats, in appartementen die zij delen met anderen of moeten vaak verhuizen tussen verschillende soorten accommodaties. De kinderen kunnen niet voorzien in hun basisnoden en hebben geen toegang tot medische of psychologische zorgen of scholing. Er is sprake van beschermingsrisico's, met name een risico op uitbuiting, mensenhandel en seksueel en gendergebaseerd geweld. Er zijn te weinig personen die kunnen optreden als wettelijke voogd, zodat kinderen vaak alleen achterblijven en worden blootgesteld aan criminele organisaties en mensenrechtenschendingen. Er wordt verwezen naar een nieuwe wet, die een efficiënter systeem van voogdijschap zal creëren, doch de implementatie van deze wet laat op zich wachten. Er wordt verwezen naar een beslissing van het Europees Comité voor sociale rechten, dat heeft gesteld dat de situatie voor minderjarige kinderen zodanig problematisch is dat zij een reëel risico lopen op serieuze en onherstelbare schade aan hun leven, zodat onmiddellijke maatregelen zijn vereist. Wat betreft personen met een handicap, wordt gewezen op het gebrek aan effectieve implementatie van de bestaande standaarden voor gelijkheid en non-discriminatie, voornamelijk voor wat betreft het onderwijs. Er wordt te weinig actie ondernomen om asielzoekers met beperkingen te identificeren. Wat betreft personen met mentale problemen wordt gesteld dat er volgens het UNHCR sprake is van te weinig accommodatie en aangepaste medische centra voor mentale problemen. Er is sprake van een wachtlijst van meerdere maanden. Het gebrek aan tolken en culturele bemiddelaars, verhindert de diagnostisering. Er wordt benadrukt dat de Raad reeds het belang heeft erkend van een gedegen onderzoek naar de psychologische kwetsbaarheden bij het onderzoek van een terugkeer naar Griekenland. In een vierde onderdeel van het rapport, wordt ingegaan op de rechtspraak van het Comité voor de mensenrechten (dat gewag maakt van de ontoereikende voorzieningen voor minderjarige statushouders), rechtspraak van het Duitse Federale Grondwettelijk Hof (dat individuele waarborgen eist in geval van een terugkeer naar Griekenland), rechtspraak van een Duitse rechtbank (die in het voorliggende geval een schending van artikel 3 van het EVRM weerhield) en rechtspraak van de Nederlandse Raad van State (die, in het voorliggende van een alleenstaande moeder die zorgt draagt voor een hulpbehoevend minderjarig kind, stelde dat de staatssecretaris bijkomend diende te motiveren waarom deze vreemdelingen bij een terugkeer naar Griekenland niet zouden belanden in een situatie van verregaande materiële deprivatie). In het rapport wordt geconcludeerd dat statushouders in Griekenland dreigen te worden onderworpen aan handelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM. De rechten van statushouders bestaan enkel op papier. De effectieve toegang tot de rechten wordt belemmerd door discriminatoire regelgeving, praktische hinderpalen en het gebrek aan een omvattende strategie om statushouders op te nemen in de Griekse samenleving. Statushouders zijn bijgevolg voornamelijk op zichzelf aangewezen en riskeren op straat te belanden, zonder sociale bescherming, zonder onderwijs, zonder tewerkstelling en zonder dat rekening wordt gehouden met hun specifieke behoeften. Het NANSEN-rapport concludeert dat de situatie in Griekenland de door het Hof van Justitie en de Raad vereiste graad van ernst bereikt, in die zin dat er sprake is van verregaande materiële deprivatie buiten de wil van de statushouders om.

3.24. In de NANSSEN-nota, getiteld *“Personen met een internationaal beschermingsstatuut in een andere EU lidstaat”*, wordt in een eerste deel ingegaan op het nationaal en internationaal wettelijk kader, met inbegrip van een analyse van de meest recente rechtspraak. Er wordt een theoretisch kader verschaft aangaande de doelstelling van de niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming indien men reeds statushouder is in een ander lidstaat, er wordt ingegaan op wat volwaardige bescherming precies inhoudt (waarvoor wordt verwezen naar de Kwalificatierichtlijn en het Vluchtelingenverdrag) en het weerlegbaar vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de EU-lidstaten. Er wordt telkens verwezen naar de toepasselijke nationale en internationale wetgeving. Vervolgens wordt onder andere ingegaan op de arresten Jawo en Ibrahim van het Hof van Justitie. NANSSEN plaatst twee kritische bedenkingen bij deze arresten: (1) *“Er wordt (te)veel nadruk gelegd op de individuele verantwoordelijkheid van een verzoeker. Zo moet hij in een situatie van materiële deprivatie terecht komen buiten zijn wil en keuzes om. Zoals verder in deze NANSSEN NOTE zal worden besproken, houdt dit voornamelijk in dat de verzoeker zal moeten bewijzen dat hij voldoende inspanningen heeft geleverd om beroep te doen op de rechten die hij kan doen gelden als persoon met een internationale beschermingsstatus. Dit gaat echter in tegen het standpunt van het EHRM in de rechtspraak bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.[...] Het is immers zo dat de bescherming die artikel 3 EVRM biedt los staat van eender welke gedraging van de persoon die de bescherming inroept.”* en (2) *“Dat het HvJ ook geen gevolgen geeft aan het feit dat de rechten uit de Kwalificatierichtlijn geschonden worden en dit niet leidt tot een weerlegging van het wederzijds vertrouwen noopt tot de vraag hoe effectief de bescherming en rechten uit de Kwalificatierichtlijn dan zijn. De rechten waarover sprake in de Kwalificatierichtlijn zijn immers voor een groot deel grond- en mensenrechten. Met een schending van deze rechten kan geenszins lichtzinnig worden omgesprongen.”* Verder wordt ingegaan op arresten van het EHRM, voor wat betreft Dublinzaken, waarbij een parallel wordt gemaakt met de situatie van statushouders. Er wordt aangegeven dat *“het EHRM in deze zaken een relatief hoge toetsingsdrempel hanteert bij het evalueren van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in het kader van het terugsturen van personen met een beschermingsstatus naar een andere EU-lidstaat. Het EHRM verwijst hierbij uitdrukkelijk naar de rechten van personen met beschermingsstatus in een EU-lidstaat en hecht belang aan de individuele garanties geboden door de Italiaanse overheid.”* Tevens kan worden gelezen: *“NANSSEN kreeg daarnaast informatie over twee zaken van personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland wiens VIB in België niet-ontvankelijk werd verklaard en die naar het EHRM trokken. Het EHRM verklaarde de zaken niet-ontvankelijk onder artikel 35 EVRM omdat er geen aanwijzing zou zijn van een schending van het EVRM.”* Verder wordt ingegaan op uitspraken van het VN-Mensenrechtencomité en het VN-Comité tegen Foltering. Ten slotte wordt een klein overzicht gegeven van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In een tweede deel worden de toepassingsvoorwaarden besproken, die in nationale en internationale rechtspraak worden gebruikt om te bepalen of personen die reeds een beschermingsstatuut in een andere EU-lidstaat hebben, toch nog recht kunnen hebben op internationale bescherming in België. Wat betreft de procedurele voorwaarden, wordt verwezen naar (i) het individueel onderzoek ex nunc, (ii) de bewijslast, waarbij de nota NANSSEN aangeeft dat de Memorie van Toelichting erop wijst dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker zelf ligt om aan te tonen dat hij niet (meer) kan rekenen op bescherming in de andere EU-lidstaat, doch waarmee het rapport NANSSEN het niet eens is, (iii) de bewijsdrempel, (iv) de individuele garanties, die voldoende grondig en specifiek moeten zijn. Wat betreft de inhoudelijke voorwaarden, wordt verwezen naar de (a) levensomstandigheden in de EU-lidstaat, bijvoorbeeld dat men op straat diende te leven, (b) de aanwezigheid van medische of psychische problemen, (c) de aanwezigheid van een familiaal netwerk in België, (d) een opgelopen trauma in het herkomstland of EU-lidstaat, (e) de aanwezigheid van minderjarige kinderen, waarbij deze aanwezigheid niet ipso facto lijkt te volstaan, maar waarbij wel rekening wordt gehouden met bijkomende elementen die de kwetsbaarheid van de familie zouden verhogen. Volgens NANSSEN *“houdt de RVV hier onvoldoende rekening met het feit dat kinderen een speciale status genieten omwille van een inherente kwetsbaarheid. Deze kwetsbaarheid is nog verhoogd als het kind nood heeft aan internationale bescherming”*, (f) diverse kwetsbaarheidssituaties en (g) gelijke behandeling met de EU-onderdanen. Er wordt geconcludeerd: *“Zowel juridisch als feitelijk bevindt een persoon die nood heeft aan internationale bescherming en die reeds een beschermingsstatuut heeft in een andere EU-lidstaat zich in een moeilijk parket.”* Het rapport NANSSEN plaatst een kritische noot bij de schendingen van de rechten uit hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die zonder gevolg blijven en bij de individuele beoordeling van de situatie van de verzoeker en de bewijslast.

3.25. In het AIDA-rapport Griekenland, update juni 2020, neergelegd door de verwerende partij, wordt de situatie in Griekenland zoals geduid in diverse rapporten, veelal bevestigd. Er wordt tevens gewezen op de inwerkingtreding op 1 januari 2020 van de nieuwe asielwet (L. 4636/2019), die de (weliswaar vernieuw-bare) geldigheidsduur van de subsidiaire beschermingsstatus terugbrengt naar één jaar.

Verder wordt aangegeven dat de nieuwe regeling in maart 2020 voorziet in de beperking van sociale bijstand en huisvesting voor statushouders. Financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status. Statushouders, die in “*accommodation facilities*” verblijven, dienen deze opvangplaatsen binnen de dertig dagen na de toekenning van de status te verlaten. Onbegeleide minderjarigen dienen deze opvangplaatsen te verlaten binnen de dertig dagen nadat zij volwassen zijn geworden. Er kunnen uitzonderingen op deze beperkingen worden voorzien, voor personen die een kwetsbaar profiel hebben, zoals bijvoorbeeld personen met een ernstige medische aandoening (p. 217-218). Er wordt rekening gehouden met de Covid-19-pandemie, waarbij statushouders een verlenging krijgen van de deadline om de opvangplaatsen te verlaten. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra zijn voorzien voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het “extreem moeilijk” is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij terecht in verlaten huizen of overbevolkte appartementen. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat bepaalt dat zij binnen de dertig dagen na opvang van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen.

In het rapport wordt eveneens ingegaan op het HELIOS 2-project. Dit project heeft als doelstelling om statushouders te integreren in de Griekse samenleving door, onder meer, integratiecursussen, huisvesting en hulp bij tewerkstelling. Dit project is geïmplementeerd door de IOM en haar partners, met de steun van de Griekse overheid en zal duren tot november 2020. Er zijn criteria vastgelegd om deel te nemen aan het project, met name (a) statushouder zijn, (b) de erkenning/toekenning van de status dateert van na 1 januari 2018, (c) officieel geregistreerd zijn in welbepaalde opvangfaciliteiten en aldaar verblijven. Er wordt aangegeven dat sinds de start van het project in januari 2020 reeds 5846 statushouders steun hebben ontvangen voor zelfstandig wonen en 568 statushouders financiële subsidies hebben ontvangen in een eigen zoektocht naar een woning.

Wat betreft de tewerkstelling wordt erop gewezen dat statushouders in theorie dezelfde rechten hebben als eigen onderdanen, doch dat statushouders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidcijfers en dat zij meestal in de informele sector worden tewerkgesteld, hetgeen geen toegang verschaft tot sociale zekerheid. De grote meerderheid van de statushouders is afhankelijk van voedselverdeling en verdeling van financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Er wordt gewezen op een “*Nationale Integratie Strategie*”, waarin verschillende acties zullen worden ondernomen om de toegang tot tewerkstelling voor statushouders te verbeteren. Deze “*Nationale Integratie Strategie*” moet wel nog worden geïmplementeerd. Ten slotte wordt er gewezen op de administratieve moeilijkheden om een belastingsregistratienummer te verkrijgen.

Wat betreft toegang tot opleidingen wordt gesteld dat volwassen statushouders recht hebben op toegang tot opleidingen op dezelfde wijze als andere legaal verblijvende derdelanders. Het UNHCR heeft echter een gebrek aan Griekse taallessen, cruciaal voor de integratie, aangeklaagd.

Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid van Griekse burgers. Echter, volgens het rapport zijn er in de praktijk moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo blijkt bijvoorbeeld wat betreft de “KEA” of een soort van sociaal solidariteitsinkomen, dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een taksregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het rapport stelt: “*het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, hetgeen inhoudt dat ze niet om die uitkering kunnen verzoeken*” (eigen vertaling). Het rapport stelt dat naast deze KEA er geen andere effectieve uitkeringen zijn in de praktijk.

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

3.26. De Raad dient te benadrukken dat niet alles wat in de bovenvermelde rapporten kan worden gelezen, betrekking heeft op verzoeker. Zo is hij geen asielzoeker, wordt hij niet begeleid door zijn gezin, is hij geen minderjarige vluchteling, geen alleenstaande moeder, enzovoort. Verder neemt de Raad akte van de door verzoeker bijgebrachte Nansen-nota's en allerhande rechtspraak.

3.27. Er kan niet worden ontkend dat uit de besproken rapporten globaal blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens-) omstandigheden kunnen bevinden en dat er heel wat uitdagingen zijn voor de Griekse autoriteiten op

het vlak van opvang, huisvesting, gezondheidszorg en integratie van vluchtelingen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland veelal na een bepaalde periode veelal volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. De persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland waaraan hij herinnert in zijn verzoekschrift, liggen in lijn met de situatie in Griekenland zoals beschreven in de rapporten. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze rapporten evenwel geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (zie ook RvS NL 15 juli 2019, 201902302/1/V3). De coronapandemie – waarnaar in de eerste aanvullende nota wordt verwezen – doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er in Griekenland sprake is van een oncontroleerbare corona-epidemie. Verzoeker stelt dat de situatie van extreme ontbering en degradatie in het kader van de COVID-19-gezondheids crisis enkel is verergerd, zoals blijkt uit het door verweerder neergelegde AIDA-rapport. De Raad merkt in deze op dat het AIDA-rapport weliswaar ingaat op de bijkomende problemen, gecreëerd door de coronapandemie, doch dat deze problemen zich voornamelijk situeren in de context van verzoekers om internationale bescherming. Zo wordt ingegaan op de problematische levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, op de bijkomende moeilijkheden om vreemdelingen in detentie te houden en over de tijdelijke opschorting van de behandeling van internationale beschermingsverzoeken. Deze omstandigheden hebben geen betrekking op verzoeker, als statushouder. Hoewel de Raad kan aannemen dat de coronapandemie de situatie in Griekenland niet vooruit helpt, blijkt uit de voorliggende stukken niet dat de ziekte in Griekenland op zodanige wijze aan het evolueren is, dat hierdoor een terugkeer naar dat land een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden. Er blijkt ook niet dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft in dit verband. De Raad merkt hierbij nog op dat de coronapandemie een wereldwijd verspreid fenomeen is. In alle landen – België inclusief – worden besmettingen gerapporteerd en worden er maatregelen getroffen

3.28. Dat er geen sprake is van een situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, neemt niet weg dat er sprake is van een precarie situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden zijn bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Griekse statushouders. Hierbij is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a. gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, punt 93, HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, punt 95 en HvJ 16 juli 2020, M. Addis, C-517/17, punt 52). Zo kan bijvoorbeeld de medische situatie van statushouders hen – en degenen die noodgedwongen met de zorg voor hen zijn belast – bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen doen gelden.

3.29. In casu ligt de situatie van een alleenstaande man van vierendertig jaar voor, die bij zijn gehoor bij de commissaris-generaal geen gewag maakte van enige medische problematiek. Verzoeker spreekt in zijn verzoekschrift van zijn *“specifiek profiel”*, waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. De Raad wijst er in deze vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn gehoor de mogelijkheid had alle door hem nuttig geachte informatie te verstrekken. Er werd hem gevraagd naar zijn ervaringen in Griekenland en op het einde van het gehoor werd hem de open vraag gesteld of hij nog iets wilde zeggen of toevoegen. Indien verzoeker van oordeel was dat hij beantwoordde aan een specifiek profiel waarmee rekening moest worden gehouden, kon hij dit derhalve melden, quod non in casu. In het verzoekschrift poneert verzoeker dat hij een laaggeschoolde jongeman is zonder sociaal statuut en familiaal netwerk, die geen Grieks kan. Dit wordt niet nader uitgewerkt en het volstaat dan ook niet om op basis hiervan een bijzonder kwetsbaar profiel te weerhouden, dat verzoeker zou verhinderen zijn rechten te doen gelden in Griekenland. Uit de ingevulde vragenlijst (rubrieken 11 en 12) blijkt dat hij in 2007/2008 een diploma technisch secundair onderwijs behaalde in de richting lassen en dat hij aan de slag was als visser, mecanicien, lasser en bewaker van een school. Dit alles moet verzoeker toelaten om zich uit de slag te trekken in Griekenland. Dat verzoeker geen Grieks kan, heeft redelijkerwijs te maken met het feit dat hij reeds een viertal maanden nadat hij zijn beschermingsstatus kreeg, vertrokken is uit Griekenland. In de bestreden beslissing kan ook worden gelezen: *“U heeft met andere woorden niets in het werk gesteld om na het verkrijgen van uw verblijfsstatus een leven op Griekse bodem uit te bouwen (CGVS p.5, p.6).”* Het is voorts pas maar naar aanleiding van zijn *“Aanvullende*

nota” van 16 oktober 2020 dat verzoeker op de proppen komt met een medisch profiel, dat nochtans betrekking heeft op zijn situatie vóór zijn aankomst in België. Zo stelt hij dat hij lijdt aan *“ernstige psychologische problemen ten gevolge van trauma’s ondergaan in Irak, tijdens de vluchtweg en in Griekenland. Pas in België krijgt hij passende medicatie en therapie bij dr. L. V.B. : escitalopra en doyninal forte, medicatie tegen psychose, depressie en angststoornissen en ernstige geestesziekten”*. Ter ondersteuning van deze argumentatie legt verzoeker volgende stukken neer:

- een kopie van een attest, opgesteld door dr. L.V.B. op 13 augustus 2020, waarin wordt gesteld *“patiënt was op 13/08/2020 op raadpleging voor de eerste keer”*;
- een kopie van een attest opgesteld door dr. L.V.B. op 3 september 2020, waarin wordt gesteld *“patiënt was aanwezig op de raadpleging van 03/09/2020”*;
- een kopie van een elektronisch voorschrift opgesteld door dr. L.V.B. op 13 augustus 2020 voor *“Dominal filmomh. tabl. (deelb.) Forte 50x80mg”*;
- een kopie van een rekening van een apotheker van 13 augustus 2020 voor *“1 DOMINAL FORTE DEELBARE TABL 50x80MG”* en *“1 ESCITALOPRAM EG 10 MG FILMOMH TABL 28x10 MG”*; hierop is noch verzoekers naam noch de naam van de voorschrijvende arts vermeld;
- een uitleg over het medicijn Escitalopram, gedownload van Apotheek.nl, waaruit blijkt dat het behoort tot *“serotonine-heropnameremmers”* en wordt gebruikt om de hoeveelheid serotonine in de hersenen te regelen; in de uitleg kan worden gelezen , *“artsen schrijven het voor bij depressie en bij angststoornissen, zoals dwangstoornis, paniekstoornis, sociale fobie, specifieke fobie en posttraumatische stressstoornis”*;
- een bijsluiter bij het medicament Dominal Forte, waaruit blijkt dat dit een geneesmiddel is dat behoort tot de chemische klasse der fenothiazinen en is aangewezen voor *“ernstige geestesziekten”* of *“psychomotorische opwindingstoestanden”*.

3.30. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen bewijs van een voorschrift heeft overgemaakt voor het medicijn Escitalopram. Weliswaar werd een rekening van een apotheker voorgelegd, waaruit blijkt dat iemand – verzoekers naam kan hier niet op worden teruggevonden – zowel Dominal Forte en Escitalopram heeft gekocht, doch er kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat laatstgenoemde medicatie voor verzoeker werd voorgeschreven. Alleszins, hoewel uit de neergelegde stukken aldus blijkt dat verzoeker minstens één soort medicatie neemt – of althans een eenmalig voorschrift hiertoe verkreeg – wordt nergens in de overgemaakte stukken geconcretiseerd aan welke psychologische problematiek verzoeker lijdt. Er ligt niet meer voor dan dat verzoeker tweemaal op raadpleging aanwezig was bij dr. L.V.B. – eenmaal op 13 augustus 2020 en eenmaal op 3 september 2020 – waarbij naar aanleiding van de eerste raadpleging (een) geneesmiddel(en) werd(en) voorgeschreven. Nergens wordt nog maar enig begin van een diagnose verschaft, laat staan van een prognose en dus van een mogelijke verdere impact van de aandoening in Griekenland. Er ligt ook geen enkel stuk voor, waaruit kan worden afgeleid dat nog enige bijkomende afspraak werd gemaakt voor een verdere opvolging of behandeling.

In de aanvullende nota kan worden gelezen, *“De therapie die hij voorgeschreven kreeg van Dr. B spreekt boekdelen”*. De Raad kan enkel vaststellen dat er enkel bewijzen voorliggen van een medicamenteuze behandeling bestaande uit een eenmalig voorschrift voor Dominal Forte en – ingeval van een zeer welwillende lezing van de overgemaakte stukken – Escitalopram. De Raad ziet niet in hoe dit *“boekdelen”* spreekt.

Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat een kwetsbaar medisch profiel wordt weerhouden, louter op grond van twee raadplegingen en een eenmalig geneesmiddelenvoorschrift voor één geneesmiddel. Uit de uitleg/bijsluiter blijkt weliswaar dat de verstrekte geneesmiddelen zijn aangewezen bij geestesziekten, doch de Raad kan niet zelf invullen om welke psychologische aandoeningen het precies gaat, laat staan wat de ernst ervan is. Evenmin wordt enige duiding verschaft aangaande de oorzaak van de eventuele psychologische aandoeningen. Verzoeker spreekt in zijn *“Aanvullende nota”* van 16 oktober 2020 van *“trauma’s ondergaan in Irak, tijdens de vluchtweg en in Griekenland”*, doch dit wordt nergens concreet uitgewerkt, noch door de behandelende geneesheer geattesteerd. Van verzoeker kon ook worden verwacht dat hij van zijn *“ernstige psychische problemen”* en van zijn trauma's gewag zou maken tijdens zijn onderhoud bij de commissaris-generaal alsook dat hij daarvoor geen geschikte behandeling kreeg in Griekenland, quod non. Verzoekers voorgehouden medische problematiek wordt onvoldoende geconcretiseerd en geattesteerd en wordt dan ook niet weerhouden. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoeker zich te allen prijze een profiel wil aanmeten dat wijst op een bijzondere kwetsbaarheid: van een laaggeschoolde jongeman zonder sociaal statuut en familiaal netwerk die geen Grieks kan in het verzoekschrift, naar bijkomend een man met ernstige medische problemen in de aanvullende nota van 16 oktober 2020. Verzoeker lanceert in zijn aanvullende nota ook allerlei blote beweringen, die geen steun vinden in het gehoorverslag en evenmin worden aangetoond met een begin van bewijs. Het betreft hier verzoekers beweringen *“hij werd echter onmenselijk*

behandeld, fysiek en psychisch mishandeld (zonder toegang tot noodzakelijk medische zorgen” en “De facto is hij moeten vluchten uit Griekenland, omdat hij ondanks het beschermingsstatuut geen reële menselijke behandeling kreeg.”

3.31. Waar verzoeker in zijn “Aanvullende nota” van 16 oktober 2020 stelt dat hij in Griekenland niet de nodige waarborgen voor internationale bescherming geniet en in dit verband verwijst naar de door hem opgelopen hoofdwonde en naar de onverschilligheid van de Griekse overheden die hem in de kou lieten staan toen hij wilde klagen over zijn mishandelaars, wijst de Raad op het volgende. In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen dat verzoekers leven bij terugkeer naar Griekenland in gevaar zou zijn. In de bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen:

“Het CGVS hecht geen geloof aan de problemen die u in Griekenland zou gehad hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met een vriend een dame redde die door andere mannen aangerand dreigde te worden. Jullie gingen naar de politie om klacht neer te leggen, maar de politie wilde dit niet noteren. Toevallig kwam er een officier van de inlichtingendienst langs die uw zaak wel ter harte nam. In eerste instantie blijkt dat u niet op de hoogte bent van de identiteitsgegevens van de andere betrokkenen. Zo kon u enkel zeggen dat de dame ‘oum [D.]’ heette, de moeder van [D.]. Haar volledige naam kende u niet. Ook van de mensen waar u klacht tegen neerlegde kende u enkel de voornamen (CGVS p.8). Voorts is het ongeloofwaardig dat een officier van de inlichtingendienst jullie terwijl jullie aan het wachten zijn voor het politiekantoor gaat aanspreken, besluit jullie klacht te behandelen en deze vervolgens handmatig gaat optekenen (CGVS p.7). De behandeling van zaken als aanranding en dergelijke zijn immers niet de bevoegdheid van de inlichtingendiensten, maar zijn gemeenrechtelijke aangelegenheden. Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat die man u zomaar uit het niets gaat aanspreken en uw klacht gaat behandelen. Voorts blijkt dat drie dagen na het incident de mannen moesten verschijnen in de rechtbank en ze veroordeeld werden tot een voorwaardelijke straf van achttien maanden. Ondanks dat ook u hier moest getuigen en er een hele gerechtelijke mallemolen in gang is geschoten, kan u geen enkel begin van tastbaar bewijs neerleggen aangaande de rechtszaak of de klacht die u zou neergelegd hebben (CGVS p.9). Bovendien verklaarde u dat u de mannen na de rechtszaak niet meer gezien heeft. U haalde dan wel het incident aan van uw vriend in Athene, maar ook dit is een blote bewering die u niet kan staven. Het is bovendien wel heel toevallig dat uw vriend in een stad als Athene dewelke meer dan 500.000 inwoners telt net die personen tegen het lijf loopt (CGVS p.8).”

Verzoeker is er middels zijn verzoekschrift niet in geslaagd deze overwegingen van de commissaris-generaal – die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier – in een ander daglicht te plaatsen. Door in de aanvullende nota van 16 oktober 2020 zwartwit foto's en in de tweede aanvullende nota van 29 oktober 2020 kleurenfoto's voorzien van een Arabische datum van zijn hoofdwonde over te maken, werpt verzoeker evenmin een nieuw licht op deze zaak. De foto's kunnen niet meer aantonen dan dat verzoeker op een gegeven ogenblik een hoofdwonde heeft opgelopen en dat deze wonde klaarblijkelijk werd gehecht. In de eerste aanvullende nota van 16 oktober 2020 wordt gesteld dat de foto's werden genomen op 20 april 2019. In de tweede aanvullende nota van 22 oktober 2020 wordt dan weer gesteld dat de foto's werden genomen op 24 april 2019. Welke de correcte datum ook mogen zijn, beide data hebben betrekking op een ogenblik dat verzoeker nog in Griekenland verbleef. Dit houdt dus in dat verzoekers hoofdwonde werd gehecht tijdens zijn verblijf in Griekenland. De omstandigheden waarin deze hoofdwonden zijn opgelopen kunnen op grond van deze foto's niet worden achterhaald.

Alleszins kan in de bestreden beslissing ook worden gelezen als volgt: *“Moest het CGVS vooralsnog geloof hechten aan uw verklaringen in verband met de aanranding, dan blijkt het Griekse gerechts-systeem zijn werk te doen. U dient klacht in, de klacht wordt behandeld en de daders worden veroordeeld en overgeplaatst naar andere Griekse steden. In se kan er niet meer verwacht worden van de Griekse autoriteiten. De gevolgde gang van zaken toont immers aan dat de Griekse autoriteiten bescherming bieden aan hun inwoners. U werd met deze bedenking geconfronteerd waarop u repliceerde dat u niet naar Athene of Tessaloniki kon gaan (CGVS p.8). Er is niets of niemand die u verplicht u in één van deze steden te vestigen. Griekeland heeft nog andere plaatsen waar het mogelijk is een leven uit te bouwen. U vond de Grieken echter een racistisch volk daar u niet rustig een koffie kon gaan drinken op café. Dat dit niet kan gelden als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie spreekt voor zich. Voorts sprak u de taal niet en vond u geen werk (CGVS p.8, p.6). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw procedure op materiële en financiële steun kon rekenen. Deze zou zes maanden na de toekenning van de verblijfsstatus opgeheven worden. U heeft het land echter verlaten voordat deze termijn verstreken was. U heeft met andere woorden niets in het werk gesteld om na het verkrijgen van uw verblijfsstatus een leven op Griekse bodem uit te bouwen (CGVS p.5, p.6).”*

Deze overwegingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. Zij worden door verzoeker niet aan het wankelen gebracht. Uit de gang van zaken blijkt dan ook niet dat verzoeker niet de nodige

waarborgen zou kunnen genieten. Aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer werd van een gerichte aanval – waarbij de Raad nog opmerkt dat dit niet kadert in een algemene racistische en/of gewelddadige houding van Griekse burgers – dient te worden vastgesteld dat hij de nodige medische zorgen heeft verkregen in Griekenland en dat de ouders werden berecht.

3.32. De Raad concludeert dat verzoeker geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. Het blijkt niet dat de situatie in Griekenland zodanig ernstig is dat er sprake is van structurele tekortkomingen die de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Evenmin is er sprake van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Hieruit volgt dat van verzoeker, als individuele statushouder, kan worden verwacht dat hijzelf de nodige initiatieven neemt om de voorkomende problemen te verhelpen en zijn rechten te doen gelden. De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker, die amper vier maanden na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus Griekenland heeft verlaten, heeft verzuimd daadwerkelijke pogingen te ondernemen om zijn leven uit te bouwen in dat land, is in het licht van deze omstandigheden dan ook pertinent. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker verkiest zijn verdere leven uit te bouwen in België, doch deze wens kan geen afbreuk doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

3.33. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld. Verzoeker brengt ook niets aan dat de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan met betrekking tot de individuele verklaringen van verzoeker over zijn ervaringen in Griekenland, onderuit halen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak niet zorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Tevergeefs voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal incidenten qua racisme niet nader onderzocht heeft. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker enkel verklaard heeft *“Ik ging naar restaurants en cafetaria's, de Grieken zijn racisten. Ik ging soms op café om iets te drinken en ik werd erbuiten gesmeten (...) Met de Grieken heb ik geen problemen gekend (...)”* (gehoorverslag, p. 6). De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal nog verder onderzoek in dit verband diende te doen. In het verzoekschrift wordt gesteld, *“Uit het gehoor blijkt dat verzoeker gewag maakte van racisme - hij herhaalt meermaals dat hij uit cafés gezet werd- dat hij er niet in sloeg werk te vinden ondanks zijn zoektocht hiernaar en dat hij geen huisvesting vond omdat hij de Griekse taal niet sprak. Hij vermeldt expliciet dat er geen onderwijs was om deze te leren.”* Verzoeker heeft niet meermaals gesteld dat hij uit cafés werd gezet en dit gegeven kan niet zomaar worden gekoppeld aan racisme, net zoals het niet vinden van werk, huisvesting of niet kunnen aanleren van het Grieks. Er blijkt alleszins niets voor te liggen waaruit blijkt dat er sprake is van dermate systematisch en ingrijpend racisme, dat hierdoor de fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in Griekenland ondraaglijk wordt. Verder beklagt verzoeker zich erover dat hij op het CGVS slechts gehoord werd gedurende een uurtje, maar uit het gehoorverslag blijkt niet dat hij ergens heeft aangegeven dat hij meer te vertellen had en aandrang op bijkomend gehoor.

3.34. Specifiek voor wat betreft de kritiek van verzoeker dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar zijn concrete levensomstandigheden na zijn erkenning in Griekenland noch de implicaties ervan op zijn kansen op herhuisvesting en tewerkstelling bij terugkeer, dient de Raad op te merken dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift allerlei informatie toegevoegd over de situatie in Griekenland en heeft bij zijn aanvullende nota van 16 oktober 2020 nog bijkomende informatie daarover overgemaakt. Verweerder heeft bij zijn aanvullende nota van 13 oktober 2020 een update overgemaakt van het AIDA-rapport over Griekenland. De Raad heeft deze thans beoordeeld en kwam hierbij tot de vaststelling dat ze niet wijzen op een zodanige ernstige situatie in Griekenland dat er sprake is van tekortkomingen die de vereiste bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. De Raad kwam eveneens tot de vaststelling dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek verzoeker betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn

bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht zoals verzoeker het formuleert en of dit beantwoordt aan de zorgvuldigheidsplicht van de autoriteiten zoals omschreven door het Hof van Justitie (arrest van 16 juli 2020, M. Addis t. Duitsland , punt 52), dient de Raad te concluderen dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief nu de Raad als beroepsinstantie zelf de situatie in Griekenland heeft beoordeeld (cf. arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88).

3.35. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3.36. Verzoeker kan in fine van zijn verzoekschrift niet dienstig vragen om de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland, wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enkel nadat verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal die hierop is gestoeld en die haar grondslag vindt in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, succesvol heeft doen wankelen en heeft aangetoond dat hij niet meer kan rekenen op daadwerkelijke bescherming in Griekenland – quod non in casu zoals hierboven blijkt – wordt de kwestie pertinent of er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in Irak of het risico op ernstige schade aldaar.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA